

עמ"ת 39542/07/15 - תאופיק אבו כשק נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

29 יולי 2015

עמ"ת 39542-07-15 אבו כשק(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני	כב' השופט בני שגיא
עורר	
נגד	
משיבה	1. מדינת ישראל

החלטה

כללי

בפניי ערר על החלטת בית משפט קמא (כב' השופטת נעה תבור), בגדרה הורה בית המשפט על מעצרו של העורר (להלן - **הנאשם**) עד תום ההליכים.

שתי טענות מרכזיות בהודעת הערר:

הראשונה - טענה המופנית כלפי קביעת בית המשפט קמא, לפיה קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של הנאשם, מבלי שקביעה זו לוותה בהסתייגות ביחס לעוצמת הראיות. בהקשר זה יובהר כבר עתה, כי הסניגור לא טען כי אין בנמצא ראיות לכאורה, אלא מיקד את טיעונו בחולשה ראייתית הקיימת בראיות התביעה, במיוחד לעניין זיהויו של הנאשם כמעורב באירוע, כך לטענתו.

השנייה - טענה המופנית כלפי קביעת בית המשפט קמא, לפיה אין מקום לשקול את שחרור הנאשם לחלופת מעצר סגורה (דהיינו - קהילה טיפולית), ומשכך, אין מקום לעריכת תסקיר משלים בעניין זה.

כתב האישום

כתב האישום אשר הוגש כנגד הנאשם וכנגד נאשם נוסף (נאשם 2 בכתב האישום המקורי, שערר אשר הוגש על ידו יתברר טרם התברר, להלן - **נאשם 2**), מייחס להם עבירות של תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר, כאשר לנאשם מיוחסת אף עבירה של הפרת הוראה חוקית. במקביל, הוגש כתב אישום נוסף כנגד מעורב אחר באירוע האלים,

שהוא קטין (להלן - הקטין).

בתמצית, מדובר באירוע אלימות שהתרחש ביום 15.05.15, במסגרתו, כך נטען, הכו הנאשם והקטין אדם בשם איברהים מכות נמרצות, וגרמו לנפילתו ולאובד הכרה. במקביל, תקף נאשם 2 אדם בשם עיסא, שהלך בצוותא עם אותו איברהים, שהוכה כאמור על ידי הנאשם והקטין. עוד צוין בכתב האישום, כי האלימות בה נקט הנאשם, בוצעה עת היה אמור היה להיות במעצר בית מלא, מכוח החלטה שיפוטית, שניתנה ביום 04.05.15 במ"ת 34247-04-15.

החלטת בית המשפט קמא

החלטת בית המשפט קמא מיום 03.06.15, כוללת ניתוח ראיתי מוקפד ומפורט של חומר החקירה כאשר מסקנתו הסופית של בית המשפט, היא כי קיימות ראיות לכאורה לעניינו של הנאשם, הן ביחס למעורבותו באירוע האלים, והן ביחס להפרת תנאי השחרור. בית המשפט קמא התייחס לעדותו של עד הראייה איברהים אחמד נאסר מיום 17.05.15 (להלן - עד הראייה), אשר תיאר כי הבחין בשלושה התוקפים את שני חבריו, כאשר שניים מהם הכו את איברהים, והשלישי את עיסא. על פי ההודעה, הבחין עד הראייה בשלושה נכנסים לבניין עליו הצביע למשטרה, ומאוחר יותר, כאשר הגיעה המשטרה למקום ועצרה את השלושה, הוא אף ציין כי השלושה שנעצרו על ידי המשטרה הם אלה שהכו את איברהים ועיסא (שורה 15 להודעה). בית המשפט קמא ציין כי די בהודעת העד, על מנת להקים את אותה תשתית של ראיות לכאורה, בוודאי כאשר מדובר בעד שלא היה מעורב בתקיפה, אך הבחין בה וכיוון את המשטרה עד לשלב המעצר, בו צפה. בית המשפט קמא המשיך וניתח את העימות שנערך בין עד הראייה לבין הנאשם, וכן התייחס להודעתו של עיסא מיום 15.05.15, ממנה הסיק כי ניתן לקשור את הנאשם לאירוע, וזאת נוכח תיאורו של עיסא, לפיו ראה לאיזה בית נכנסים הנאשמים והקטין. לציין כי במהלך העימות, הטיח עיסא בפני הנאשם כי הוא זה שהיכה את חברו איברהים.

בית המשפט קמא התייחס לעובדה כי הנאשם לא זוהה במסדרי הזיהוי שנערכו לעיסא ואיברהים שהוכו, אך ציין כי במכלול - אין בכך כדי לשלול את עוצמת הראיות הקיימות.

טענות הסניגור

כפי שפורט לעיל, הסניגור התמקד ביחס שבין הנתונים הפוזיטיביים הקושרים את הנאשם למעורבות באירוע האלים (הודעת עד הראייה ותפיסתו באותו בית עליו הצביע עד הראייה, לאחר ששהה שם בצוותא עם נאשם 2 והקטין), לבין אותן ראיות שאין בהן כדי לקשור את הנאשם לביצוע המעשה, ובמיוחד לעובדה כי הנאשם לא זוהה במסדרי הזיהוי שנערכו. הסניגור הדגיש כי שעה ששני המתלוננים שהוכו הצליחו לבצע זיהוי פוזיטיבי ביחס לקטין ולנאשם 2, אך לא הצליחו לזהות את מרשו, לא ניתן לומר כי נסיבות האירוע לא איפשרו את זיהוי, ועל כן, המסקנה המתבקשת היא כי קיימת חולשה ראיתית בהקשר לזיהוי של הנאשם.

בהקשר לתסקיר שהוגש, סבור הסניגור כי יש מקום לבחון חלופה טיפולית סגורה, וטען כי בית המשפט קמא טעה בכך

שכלל לא נדרש לאפשרות זו שלא נשללה באופן פוזיטיבי על ידי שירות המבחן.

טענות התביעה

התביעה סומכת ידיה על החלטת בית המשפט קמא, ומפנה אף למזכרו של השופט חכמי מיום 19.05.15, ממנו עולה כי הוזעק למקום, ולאחר שנכנס למבנה עליו הצביע עד הראייה, הבחין כי מדובר במבנה הכולל דירה אחת גדולה ועלייה לגג. התובעת ביקשה לראות במזכר זה, כמחזק את הראיות באופן שהמקום עליו הצביע עד הראייה כמקום אליו נמלטו שלושת המעורבים (ובו נתפסו), לא הכיל אנשים נוספים שיכולים היו להיות מעורבים בתקיפה.

ביחס לאפשרות שחרור הנאשם לחלופת מעצר סגורה, סבורה התביעה כי מקום בו עסקין בנאשם אשר שוחרר ממאסר כשלושה חודשים בלבד עובר לאירוע, והפר תנאי מעצר בית מלא, אין מקום לשקול את אותה חלופה פוטנציאלית, העולה מדברי הסניגור.

דין והכרעה

החלטת בית המשפט קמא, הן לעניין הראיות והן לעניין עילות המעצר והחלופות האפשריות, היא החלטה מנומקת ומפורטת, ואני מסכים לחלוטין עם קביעתו לפיה קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של הנאשם. אין ספק כי היה ועדותו של עד הראייה תימצא אמינה, בצירוף לעובדה כי שני הנאשמים והקטין נתפסו דקות לאחר מכן באותו בניין עליו הצביע עד הראייה, ניתן יהיה להרשיע את הנאשם במיוחס לו. יש אף לציין, וגם לכך התייחס בית המשפט קמא, כי בתיק קיימות עדויות של אותם שני מתלוננים שהוכו וכן ראיות נוספות, אך כיוון שאלה אינן מתייחסות לעניין הזהויה, לא מצאתי לפרטן.

השאלה המרכזית שהניח הסניגור לפתחי בהקשר הראייתי היא האם קיימת חולשה מסוימת, אך דומני כי אין זו השאלה המרכזית, ובוודאי שאין בה כדי לשנות את התוצאה הסופית, ואסביר: אין חולק כי הנאשם לא זוהה במסדרי הזהויה שנערכו לעיסא ואיברהים, ועל פניו, ניתן לומר כי יש בכך כדי לכרסם במידה מסוימת בראיות התביעה, הגם שעדיין קיים סיכוי סביר להרשעה. יחד עם זאת, התוצאה המתקבלת מקביעה בדבר חולשה ראייתית, אמורה להשליך על האפשרות לשחרורו של הנאשם ואפשרות זו ממילא נבחנה ונשללה. בית המשפט קמא, אף שקבע כי קיימות ראיות לכאורה ללא חולשה ראייתית, סבר כי יש מקום לבחון חלופת מעצר, ועל כן הפנה את הנאשם לשירות המבחן, תוך הנחייה כי יערך תסקיר בעניינו. מהתסקיר שהוגש, עולה תמונה עגומה אודות הנאשם, אשר תואר כמי שמבטא דפוסי חשיבה נוקשים, מתקשה להתבונן על מצבו ומתקשה להבחין בחוסר השליטה שעולה ממצבו. **שירות המבחן העריך כי רמת הסיכון הנשקפת מהנאשם למעורבות בהתנהלות אלימה, היא רמת סיכון גבוהה, וכי מידת החומרה של תוצאות האלימות, צפויה להיות גבוהה אף היא.** שירות המבחן ניסה לבחון את יכולותיו של הנאשם להכיר ברמת הסיכון הגבוהה שבמצבו, אך הוא ביטא התנגדות וקושי, וחזר על עמדותיו הנוקשות והמתנגדות לבחינת מצבו ודפוסי. בנסיבות אלה העריך שירות המבחן כי אין בחלופת מעצר בתנאים פתוחים כדי להפחית את הסיכון הגבוהה הנשקף מן הנאשם.

כעת, משהובהרה התרשמות שירות המבחן מרמת הסיכון הנשקפת מן הנאשם, יש לצרף למשוואה שני נתונים נוספים הקשורים לאותה אפשרות אליה חתר הסניגור. **הנתון הראשון** - הנאשם שוחרר ממאסר ממושך בן 17 חודשים רק כשלושה חודשים עובר לאירוע, וזאת לאחר שהורשע הן בעבירות רכוש, והן בעבירות אלימות. **הנתון השני** - הנאשם ביצע לכאורה את המיוחס לו בהיותו נתון במעצר בית בתיק אחר, ומשכך, ניתן לראותו כמי שלא ניתן לסמוך עליו וליתן בו אמון. יובהר, גם אותה חלופה "סגורה", בדמות קהילה טיפולית, אליה חתר הסניגור, אינה בגדר חלופה הרמטית ואין חולק כי כל שווה בקהילה יכול, בהחלטתו שלו, לצאת מגבולותיה ללא כל הפרעה.

בהתייחס לאפשרות האמורה - קבע בית המשפט קמא כי הנתיב הראוי על פי הפסיקה לשחרור לקהילה סגורה לטיפול בהתמכרויות הוא נתיב התיק העיקרי, ורק במקרים חריגים נבחנות אפשרויות טיפוליות בשלב המעצר, אולם עניינו של הנאשם אינו נכנס לאותם מקרים חריגים. קביעה זו מתיישבת עם הנתונים שפורטו לעיל ועם מסוכנותו הגבוהה של הנאשם, ואין מקום להתערב בה.

סוף דבר, אף אם קיימת חולשה ראייתית מסוימת, הנובעת מאי זיהויו של הנאשם במסדרי הזיהוי שנערכו, אין בחולשה זו כדי להוביל לתוצאה אליה כיוון הסניגור, ועל כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, 29 יולי 2015, במעמד הצדדים.

בני שגיא, שופט